

Да се учиш да вярваш. Разказ за Сдружение „Прегърни ме“

12 Октомври 2015

Разкази за НПО

Със

сигурност сте срещали Милена Нейова и Калина Колева от [ателие „Прегърни ме“](#). Ако не лично, то из страниците на вестници и списания или по телевизията. Не са риалити звезди. Звезди са обаче в живота и то в категориите „човечност“ и „приятелство“, а също и в „упоритост по скалата на шампионите“.

В следващите редове с удоволствие ще ви разкажа за тях и каузата им, въпреки че са уморени от медийно внимание, от

потупване по рамо и от браво за това, което правят. Биха се радвали на повече подкрепа, за да могат да работят по-спокойно. А те вече 10 години подкрепят изоставени деца в домове, като чрез изкуство им помагат да си вярват, да мечтаят, да казват *аз мога, аз искам, ще се справя*. Към днешна дата става дума за над петстотин деца – Анио, Тинчето, Валето, Слави, Цеци, Роси, Здравчето, Лия, Ники...

Милена и Калина започват като доброволки към дома за изоставени деца в село Доганово, общ. Елин Пелин, но постепенно разбират, че с ходене от време на време за по няколко часа няма да помогнат много на децата.

След това историята им преминава през два стана, които Милена (по професия журналист) и нейна приятелка (също журналист) си купуват, за да тъкат в свободното си време. Такова обаче не им остава много и им хрумва, че вместо да изоставят идеята, могат да водят в ателието деца от дома в Доганово, за да ги учат да тъкат. А пък Калина, която се занимава с мода, може да ги учи да шият.

Така през лятото на 2005 г., с игли, конци и прежда, се ражда **сдружение „Прегърни ме“**. Започват с изработването на етно костюми, като в началото ги подкрепя Институт „Отворено общество“. В продължение на четири години

измислят модели, кроят, шият с децата, правят изложби. През 2007 година дори участват в Осмия фестивал на етно модата в Москва. Правили са и търг на костюми в Сатиричния театър в столицата, като самите актриси са били манекенки на техните облекла с кауза. Казват, че през ателието са преминали десетки деца от дома. Първите пари, които спечелили от продажбата на костюмите, дали на директорката на дома в Доганово, за да заведе децата на море.

В тези години нямат проблеми с намирането на средства за дейността си. Подкрепя ги Американска фондация за България, а Милена като журналист в национална телевизия получава помощ от много приятели, колеги, актьори, художници, политици. Финансовата свобода им позволява да включат повече деца от предвиденото – не само от дома в Доганово, но и от Социално учебно-професионален център „Княз Борис I“ в София.

След това на Милена ѝ се налага да замине със семейството си в Москва за известно време, а Калина продължава да работи по същия начин с децата, всички на възраст между 10 и 18 години.

След завръщането на Милена за двете приятелки и тяхната кауза започва труден период. Както тя казва, „Нещата с финансирането се промениха драстично, когато на визитната ми картичка пишеше просто *Милена Нейова, ателие „Прегърни ме“*. Около една година ползват лични заеми, с които се опитват да продължат работата си с децата, а с подкрепата на приятел отварят магазин, за да продават костюмите, изработени в ателието. Работата с продажбите обаче не потръгва, а заемите стават големи. Тогава двете жени вземат трудното решение да затворят ателието. „Средствата не достигаха, а ни бяха необходими, за да плащаме наем, ток, транспорт за децата и закуски, материали, хонорари на художници“ – разказва Милена.

Вече ви е ясно, че Милена и Калина не са от хората, които биха оставили нещата просто така. След по-малко от година, с помощта на приятели, ателието заработва отново. Вече са в ново помещение, намиращо се в двора на католическа църква в центъра на София. Помещението им е отдадено безвъзмездно за една година. Често ги питат имат ли нещо общо с католическата църква. Отговорът е: „В един от най-трудните за нас моменти, свещениците отвориха вратите си

и ни подслониха. Надяваме се да сме добри съседни."

„Ако не бяхте ти и Калина, кой знае какъв боклук щях да съм сега“

Днес в ателието има много различни курсове. Шивачеството и тъкачеството са останали на заден план, но пък има курсове по рисуване (всички техники) скулптура, илюстрация на текст, театър на маса. Курсовете се водят от професионални художници, дизайнери, моделиери, актьори и писатели и се посещават от десетки деца без родители. Не е задължително децата, които отиват при тях, да имат изявен талант. Важно е желанието. Събират се всяка сряда и петък за по три часа. Вече дори има младежи, които искат да учат в Художествената академия и ателието ще ги подготви за изпитите.

„Когато дойдат при нас, децата са неуверени, скептични, намръщени. Първата реакция е *не мога, не искам*. След месец чертите на лицата им се отпускат, идват сами при теб и казват *виж какво нарисувах, виж колко е красиво*. Ателието е място, където те получават самочувствие, че могат. Учат се да вярват. При нас те оставят агресията. Ние правим всичко, за да им угаждаме, да се чувстват добре и те искат да ни отвърнат със същото“ – разказва Милена за смисъла на тяхната работа.

Тук идва ред да ви разкажа за писмо, което Милена е получила заедно с една картина в знак на благодарност от дете, настанено тогава в дома „Асен Златаров“ в София.

„Милена, знаеш, че не ме бива в говоренето и затова чрез тази нетолкова хубава картина искам да ти благодаря. Ако не бяхте ти и Калина, кой знае какъв боклук щях да съм сега... Вие ми показвахте какво е изкуство, приятел, родител, какво е да цениш, да вярваш, да уважаваши. Искам да знаете, че много ви обичам и благодаря на Бог, че ме срещна с вас. Благодаря и на вас за това, че се грижите за мен, че ми помагате, търпите и вярвате в мен. Много бих искал никога да не бях ви разочаровал. Искам да не ви разочаровам и занапред. Обичам ви и благодаря, че ви има.“

Това писмо е отговорът на Милена, когато я питат *„Какъв е смисълът от всичко, което правите? Нали после пак ги връщате по домовете?!“*

„Признавам, че има моменти, в които се чувстваме безсилни, че понякога надеждата отстъпва място на безсмислието... Но когато получиш такова писмо, разбираш, че търпението и вярата са дали резултат, че доброто е по-силно от злото, че е трябвало и трябва да продължиш по пътя, стискайки здраво в едната си ръка ръката на приятел, а в другата няколко отритнати, объркани деца, които ти вярват“ – споделя Милена.

Трудно е с намирането на средства. Затова всяка подкрепа е много важна за тях. В момента могат да си позволят да плащат наема за ателието благодарение на фондация „Комунитас“ и фондация „Америка за България“, като също така да правят изложби и ваканции на децата два пъти в годината.

Тази пролет са рисували в Боженци, където художници са разказвали на децата за различните стилове изобразително изкуство. Разказвали са им за Густав

илюстрации, с разказва Милена.

Климт, за Хундертвасер и за Ван Гог. И след това, обикаляйки Боженци, слушайки разни истории, малките художници са рисували в техните стилове. Било им е много интересно. Лятото пък са били в Дряново, където са имали четене и илюстрации към разказите „Ние вработетата“. Дори вече имат разрешение от сина и дъщерята на Йордан Радичков да издадат пет от разказите с техни

За изкуството и бизнеса

В търсене на различни източници на финансиране на дейността си, през 2013 година Милена и Калина се включват в програмата на Българския център за нестопанско право (БЦНП), фондация „УниКредит“ и фондация „Америка за България“, които подкрепят развитието на социалното предприемачество у нас. Участват в няколко обучения за разработка на бизнес план и накрая печелят финансиране от 9000 лева.

Една от идеите в бизнес плана е да се изработят щандове, на които да излагат и продават своите произведения на изкуството в столични заведения. Реализират я и в момента такива щандове има в ресторантите „Чекпойнт Чарли“ и К.Е.В.А. в София. Веднага след откриването приходите са били повече, сега са около 200–300 лева месечно и нарастват около Коледа, Нова година и Баба Марта. Един път в месеца на тези места правят базари с празник и почерпка за децата. А малките художници с гордост показват творбите си и раздават автографи.

„Конкурсът на БЦНП ми обърна нагласите“ – си спомня Милена. „Да, човек трябва да е щедър и да дарява за каузи като нашата, но разбрах, че и ние като организация има какво да направим, за да си помагаме, така че да не сме

изцяло зависими от дарители."

Втората им идея по програмата на БЦНП е да имат и платени ателиета. Това означава, че освен децата от домовете („нашите деца“, както ги наричат Милена и Калина), ще привличат и такива, чиито родители могат да си позволят платен курс по рисуване при тях. За съжаление не могат да се похвалят с голям успех, защото постъпленията не са постоянни, но не са се отказали.

Със средствата, предоставени от БЦНП, купуват и голяма част от оборудването за сегашното си красиво и уютно ателие – маси, столове, ракли, материали – защото когато се настаняват там, нямат абсолютно нищо.

Милена и Калина са успели да направят много неща заедно, но за да продължат и разгърнат целия потенциал на ателието, са нужни още средства.

„Много голям късмет имаме, че сме заедно – споделят те, – защото се подкрепяме в трудни моменти и когато срещаме неразбиране защо правим това.“

Колко такива хора познавате, които знаят, че нещата зависят и от тях, че не е достатъчно само да са възмутени и потресени от неправдата и нещастieto, която се случва на други хора, а взимат нещата в свои ръце и се раздават всеки ден? Ако не можем да бъдем като тях, то със сигурност можем да разказваме за тяхната история и да ги подкрепяме. Браво не е достатъчно!

Снимки: "Прегърни ме"

Снимка 1: Творби на децата от ателието, 2015

Снимка 2: от дясно на ляво - Калина Колева, Милена Нейова и Здравчето, която вече е на 18 и иска да става актриса

Снимка 3: Децата от ателието рисуват в Боженци, 2015

Снимка 4: Щандът на "Прегърни ме" в ресторант К.Е.В.А. в София

Автор: Ралица Николова

0 Comments

Sort by **Newest** ▾

Add a comment...

 Facebook Comments Plugin

You and 25 others recommend this. 25 people recommend this. [Sign Up to see what your friends recommend.](#)

сподели: facebook twitter svejo

с подкрепата на

Тръста за гражданско общество в Централна и Източна Европа и Фондация Чарлз Стюърт Мот

M CHARLES STEWART MOTT FOUNDATION®

ngobg.info

- › Кампании
- › Законодателство
- › Библиотека
- › Работа и доброволчество
- › Финансиране
- › Контакти
- › Как да използваме портала
- › Партньори
- › Условия за ползване

следвайте ни

- Facebook
- YouTube
- RSS новини
- RSS предстоящи събития

NGO^{BG}.info

Портал за НПО в България © 2014

